

Quan la necessitat obliga

La indefinició d'un mapa de caixes d'estalvi al País Valencià ha deparat una de les operacions més ariscades dels darrers anys: l'anunci de fusió entre les caixes provincials de València i Alacant, amb una nova entitat resultant que gaudiria de 220.000 milions de pessetes de recursos aliens, 200 oficines i 1.400 treballadors.

L'operació naix contra natura si es té en consideració el tan elogiat informe Revell sobre fusió de caixes d'estalvi. Tanmateix, l'aliança és comprensible si s'analitza la situació interna de les entitats implicades. Per una banda, la Caixa Provincial de València va registrar el 1989 unes pèrdues de 69 milions de pessetes, amb uns recursos aliens de 11.238 milions de pessetes, unes despeses globals de 2.040 milions de pessetes i uns ingressos financers de tan sols 1.896 milions. Una situació delicada si hi afegim que la gestió mampresa pel president, Leonardo Margareto, ha estat encaminada més a la rendibilitat política que no a la financera. Hí quedan reflectides l'obertura de dues oficines a Alzira, per indicacions directes del president de la Diputació de València, Francesc Blasco, i la concessió d'un crèdit de 160 milions de pessetes al Consorci d'Editors.

Quant a la caixa alacantina, va registrar el 1989 uns beneficis de

1.250 milions alhora que gaudia d'uns recursos aliens de 212.000 milions. Els seus problemes, però, són els derivats de tenir al cor de la seua àrea d'expansió la competència d'una caixa de la fortaleza de la CAM. Aquesta caixa, molt més implantada a València que la provincial d'Alacant, ofega el creixement de l'entitat que ara presideix Francesc Rodríguez.

En aquest context, el matrimoni d'interessos ara gestat soluciona els problemes de les respectives caixes. La valenciana ix de la difícil situació econòmica i l'alacantina assegura el seu creixement. L'entitat resultant comptarà amb la revalorització dels recursos propis i estalviarà en impostos prop de 3.500 milions de pessetes gràcies als avantatges que concedeix el Ministeri d'Economia i Hisenda a aquest tipus de fusions. I per si no n'hi havia prou, Vicent Requena, president de la Corporació Valenciana de Caixes d'Estalvi —a la qual pertanyen les dues entitats fusionades— ha beneït l'operació qualificant-la de fenomenal. Segons Requena, "és una bona solució per a resoldre la situació interna de les dues caixes, alhora que reforça la Corporació". Per a Requena, la fusió permetrà abaratir costos i no variarà la relació de forces al seu si, ja que els acords a la Corporació es prenen per consens".

Albert Vicent

Jocs perillosos

El president de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona ha manifestat els seus temors davant les indicacions procedents del servei de conjuntura d'aquesta cambra. Després de manifestar —com bé podíem esperar— que les expectatives empresarials són més negatives que fa només un any.

Josep Maria Figueras.

Les dades referents als darrers mesos de l'any 1989 i els dels mesos

que portem de 1990 reflecteixen una caiguda de l'índex de producció industrial que durant l'últim trimestre de 1989 va registrar un augment del 2,8 per cent, per això la taxa anual acumulada va ser del 4,4 per cent. L'esmentat índex va baixar el mes de desembre al 2,1 per cent, cosa que significa el primer descens des d'octubre de 1988. De la mateixa manera, bé

que en magnituds distintes, es reflecteixen senyals de debilitat en la demanda de béns de consum; el consum pot recaure, però, com va matisar el president Josep Maria Figueras quan es produïren les devolucions de l'Impost sobre la Renda i determinats pagaments d'allò que s'ha denominat *deute social*.

El president de la Cambra va explicar les seves queixes davant el fet que la desacceleració econòmica no s'haja vist compensada amb una reducció de la inflació i del dèficit comercial; textualment, va dir Figueras que "fins ara només hem viscut els efectes negatius de la política monetària i encara no s'ha aconseguit cap dels efectes positius que es persequien". Els sectors més afectats per la política governamental són els del Principat: els del tèxtil, de la confecció i de la construcció. Per a l'esdevinidor de 1990, Figueras va assenyalar els increments salarials que s'estan pactant per damunt de la previsió oficial del 5,7 per cent, i per damunt de les recomanacions del ministre d'Economia i Hisenda, com també per damunt de les recomanacions de la mateixa patronal CEOE.

De nou es posa en relleu la política de deixament de funcions que ha resolt el govern, deixant que les dues parts, patronal i sindicats, juguin el joc de la competència. Pel que fa a mi, vull assenyalar que el joc pot ser perillós.